

Ze školních lavic: Adventní poznání

Stojím před třídou a oznamuji: V polovině prosince budeme znovu zpívat v domově pro opuštěné staré lidi a slyším ze zadních lavic zaúpění: "Nééééé!!!! Zase? Proooooč? Já se tam bojím, tam to smrdí, já nejdu". Volně nechám věty padat a pak si vyprávíme. O tom, co je to advent. O stáří a opuštěnosti. O otevírání srdcí. O krásné akci "Ježíškova vnučata" a ti moji zlat'áčci začínají roztávat. Nakonec jim dávám svobodu, kdo chce, půjde zpívat, kdo nechce, nemusí. Ty ruce, které nechtěly, jsou váhavější, ale to vůbec nevadí, ujišť'uji je.

Sedám ke stolu a otevíráme učebnice. Látka s názvem "Nerostné bohatství a průmysl". Čteme a u každého neuchopitelného souvětí jako vždy řeknu: "Stop! Co je to "nerost"? Co je to "průmysl" a u věty "lidé potřebují k životu hodně věcí" vstávám ze židle, беру fixovku a ptám se: "Co potřebují lidé k životu?" Třída šumí: "Myčku. KFC. Tramvaj. Ledničku. Auto. Mobil. GPS. Hygienu. Přírodu. Velký dům. Práci. Školu. Vzdělání. Rodinu. Jídlo. Postel. Slunce. Ponožky. Kamarády. Oblečení. Mekáč.". Popsala jsem téměř celou tabuli. Nakonec se stavím před děti a ptám se: "A teď. Představte si, že jste mladý muž, případně mladá dáma, přicházíte k lékaři a ten vám sděluje: "Milý pane/dámo, za měsíc zemřete. Máte třicet dnů života. Je to neodvratné, nedá se dělat absolutně nic". Co z těchto věcí, které jsem napsala, vám pomůže?"

Dětem klesají brady. Vybíráme. Diskutujeme. První jde k mé úlevě KFC. Myčka a tak dál a dál. Mažu tabuli a nakonec zůstává

Přírodu

Rodinu

Kamarády

Slunce

Obracím se s úsměvem a ptám se: "Co z těchto čtyř věcí dostanete za peníze?"

Ještě to zkouší, ozve se: "Rodinu". "Kde dostaneš a za kolik pět deka rodiny?"

Třída je podivně ztichlá. Inu, kdyby v jedné hlavičce něco zůstalo, stálo to za to.

Jestli si myslíte, že jsme dočetli kapitolu do konce, tak se velmi mýlíte. Přesto si myslím, že jsem dobrá učitelka.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>